

מכתבים

תיקוניסתאן

לא מספיק שאביו של הלובאביצ'ער קבור בין הגויים (העולם הזה 6.3)!
 השבועון גם העביר את עצמותיו מרפובליקה סובייטית אחת לאחרת!
 אתם גיליתם כי קיברו של הרבי מלובאביצ' מצינו בבית-קברות מעורב באלמהאטה הסובייטית. אבל גם עשיתם תרגיל והעברתם את אלמהאטה לרפובליקה האוונקית, הלא היא אוונקיסטן.

אם כן, לתשומת-ליבכם: אלמהאטה בת חצי מיליון תושבים היא בירתה של הרפובליקה הקזאחית (קזאחסטאן), המשתרעת, אגב, על שטח הגדול פי מאה משיטחה של מדינת ישראל.

ד"ר מנשה רובוביץ, ירושלים

● כנראה שניאוגרפיה זה גם עניין של טיפוגרפיה. אבל עכשיו העולם הזה כבר יודע כי אוונקיסטן (שברירתה היא, כמוכח, טשקנט) איננה קזאחסטאן, והיא גם אינה גובלת בסין כמו חברתה הקזאחית, אלא באפגניסתאן בלבד.

לא רק "העולם הזה" ו"מעריב"

מי צילם את חוטפי האוטובוס. כשהם מובלים על-ידי תת-אלוף מרדכי (העולם הזה 27.2 ואילך).

אורי אבנרי הוכיח את מיקרה חטיפת האוטובוס. הוא כתב, שאם התמונה המכרעת שבה נראה תא"ל איציק מרדכי, קצין צנחנים וכו'

שער "מייים"

מיושבת בדעתה וקורנת מיניות

שער "העולם הזה"

מיושבת בדעתה וקורנת מיניות

רגלים ראשי, מוביל את אחד החוטפים בעורו בחיים, צילמה רק צלמת העולם הזה. שבוע אחריכך תיקן את עצמו והזכיר גם את צלם מעריב, שמוליק רחמני. מן הראוי היה להזכיר גם את צ'יבי שיכמן, צלמת השבועון כותרת ראשית, שהיתה גם היא במקום האירוע, ביחד עם שני הצלמים האחרים. שיכמן צילמה את החוטף מאחור, אך בתמונתה נראה איציק מרדכי באופן הכי ברור מבין שלוש התמונות האלה.

רונת שלם, ירושלים

הגראף והפוטוגראף

גם בגיליון העולם הזה. שהופיע השבוע לפני 25 שנה. היה לח"כים. לעיתונאים ולשחקנים מה לומר. וכך הם אמרו:

● **ח"כ אהודת-העבודה מרדכי ביבי:** "מה ההבדל בין שרה-אוצר למנהל בית-חרושת לקרח? זה דורש הקפאת-שכר וזה דורש שכר-הקפאה!"

● **דבש גרויסלם פוסט:** "מאול בהן, על נישואי הנסיכה הבריטית מרגרט לצלם: במקום להתחתן עם גראף, מתחת-נים עם פוטוגראף!"

● **שחקן "הבימה" אלברט חזקיהו:** "הוא, שהופיע, לפרנסתו. גם בתסכיתים של קול-ישראל על מקור חליפתו החדשה: "זה לא ממשכית, זה מתסכית!"

(המשך מעמוד 3)

עורך העיתון בכבודו ובעצמו (משל היינריך היינה) ושיר של הקצח"ר — שוב אנחנו מתכבדים בשיר, הפעם שירו של גיל בוגל, הנאשם ברצח הברוקר.

אילו לא הייתי זוכר ברגע האחרון כי גם התקווה זה שיר, הייתי כותב לכם שעוד לא אבדה תיקונתי, כי מבול השירים יפסק. בהעולם הזה אני מחפש דברים יותר מעניינים.

אפרים מליתמן, תל-אביב

שיגולה פה. שיגולה שם

אולי זה לא הישג עיתונאי גדול. אבל זאת עובדה. העולם הזה (13.2) הקדים את טיים האמריקאי בכמה שבועות.

אחרי שגיליתם לנו את חנה שיגולה, מתברר שהיא סחורה עוברת לקורא גם באמריקה. ההוכחה: השער של גיליון טיים האחרון, מיום ארבעה במרס, שהופיע שלושה שבועות אחרי שהעולם הזה הקדיש לה שער. אגב, טיים מכתיר את שיגולה כשחקנית המסעירה ביותר של אירופה, ומגדיר אותה כשמרנית אך סכסית; קרה כקרח ולהטת כאש; מיושבת בדעתה וקורנת מיניות.

נתן צוק, הרצליה

כדור אחד לכך

אם האוצר יפטר את אוהדי מכבי ממס'הנסיעות לאתונה (העולם הזה

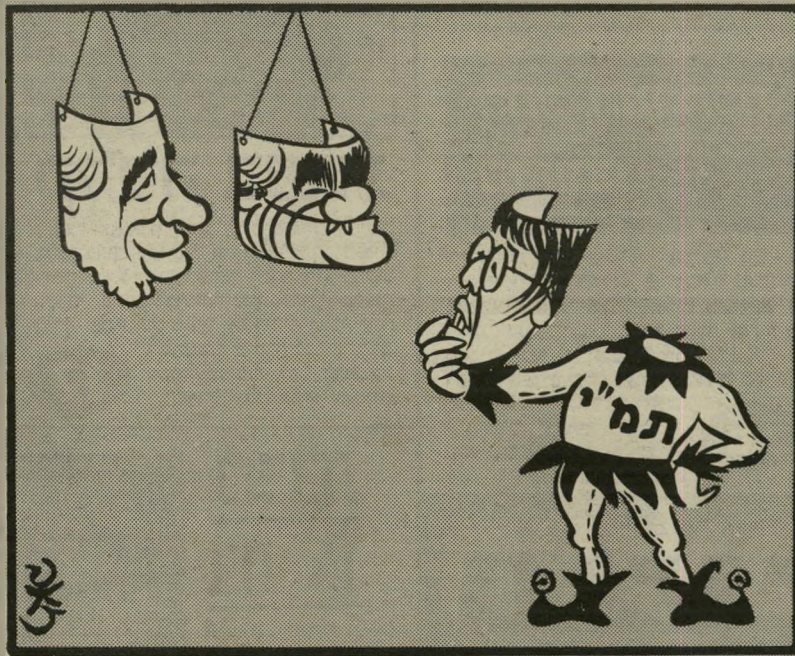
העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-282262/3/4. תאריך: 13.2.84 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-משנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ עורך כותרת: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריר, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיבון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרוני ♦ המו"ל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: "גר" בע"מ תל-אביב

קוא יני.

אין לי כל עניין להילחם באדם מת, אך אין מנוס מלהוכיח כמה עובדות-יסוד, כדי שהציבור לא יקבל גרסה מסולפת, ולוא רק מפני שחחרים עליה שוב ושוב ואיש אינו סותר אותה.

ובכן: מותו הטראגי של לוינסון לא הוכיח דבר. כמיכתבה-פרידה הנרגש והמרגש שלו, לא הבהיר לוינסון אף נקודה אחת מן הטענות הרבות שהועלו בגילויי העולם הזה.

הגליון האחרון של העולם הזה הכיל, בין השאר, סקופ על תמ"י. רפנה ברק גילתה כי עובדות המפלגה קיבלו הודעה על פיטורין קרובים, וכי החלה בריחה המונית מן המפלגה, כשעה שהכנס היחיד שלה, אהרון אבוחצירא, שוקל אם למכור את המפלגה למערך או לליכוד, תמורת כיסא בטוח. מהרגע שהופיע הגליון בקיוסקים בתל-אביב, ביום השלישי אחרי-החריים, הפכה תמ"י למוקד

הקאריקטורה של זאב על סדר-היום

סדרת הגילויים של העולם הזה כללה פרשות רבות. בנייהן: העברתן המיסתורית של פניות יקרות מידי בנס הפועלים לידי החברה שהיתה קשורה עם לוינסון, גביית קומיסיון חשאי מעיסקה של אוטובוסים, הפקדת הקומיסיון בחשבון בשווייץ והוצאת כספים מחשבונו, הקמת חברה מיסתורית בארצות-הברית, ועוד ועוד. לוינסון לא הסביר את הדברים בחייו, והם גם לא הוסברו אחרי מותו. עד כה לא פורסמו שום מסקנות מוסמכות של חקירה מוסמכת כלשהי בנושאים אלה. החקירה הפנימית של חברת אמפ"ל באמריקה, על עניינים שוליים, אינה רלוונטית.

החזרה האינסופית על הפסוק, לוינסון היה חף מפשע" אינה משנה דבר. אין היא יכולה לבוא במקום חקירה מוסמכת, שתגיע לידי מסקנות מוסמכות.

שוב לוינסון

טוב שיש לאדם ידיים השומרים לו אמנים, גם אחרי מותו. איש כזה היה יעקב לוינסון. קבוצה של ידיים, ובראשם ברחסונו אפרים ריינר, מפרסמת מרי פעם קומוניקאטים, ובהם היא מכריזה כי הוכח בעליל שלוינסון היה חף מכל פשע, וכי יש להסיק מכך מסקנות. המסקנות אמורות להיות — כך אני מבין — לטובת הקבוצה ונגד ידידיה במאבקה-כוח.

אלי זילבר, רמת-גן